

รายงานการประชุม
คณะอนุกรรมการด้านกฎหมายครั้งที่ ๙/๒๕๖๐
วันจันทร์ที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๓.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมธีระ รามสูต อาคาร ๘ ชั้น ๓ กรมควบคุมโรค

รายชื่ออนุกรรมการที่มาประชุม

๑. นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	อนุกรรมการ
๒. ร้อยตำรวจเอก พิเชษฐ์ คุ้มบัณฑิตย	รองสารวัตรฝ่ายกฎหมายและวินัย ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	อนุกรรมการ
๓. นายวชิร รักชิตตธรรม	นิติกรชำนาญการพิเศษ ผู้แทนกรมบัญชีกลาง	อนุกรรมการ
๔. นางสาวสุมาลี จำเริญ	นิติกรชำนาญการ ผู้แทนกรมปศุสัตว์	อนุกรรมการ
๕. นายพิเชษฐ์ วงศ์เจียรธนา	นิติกรชำนาญการพิเศษ ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	อนุกรรมการ
๖. นายณรงค์ศักดิ์ สงวนปรางค์	นิติกรชำนาญการ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข	อนุกรรมการ
๗. นางอาริยา กล่อมกลิ่นสุข	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ สำนักโรคติดต่อทั่วไป กรมควบคุมโรค	อนุกรรมการ
๘. นางสาวอังคณา บริสุทธิ์	ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค	อนุกรรมการและ เลขานุการ
๙. นางสาวสุทธินีย์ มโนสมุทร	นิติกรปฏิบัติการ ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค	อนุกรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ

รายชื่ออนุกรรมการที่ไม่มาประชุม/ติดราชการอื่น

๑. นายแพทย์ธนรักษ์ ผลิพัฒน์	รองอธิบดีกรมควบคุมโรค	ประธานอนุกรรมการ
๒. ผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย		
๓. ผู้แทนสำนักงานประมาณ		
๔. ผู้แทนสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค		

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุม

๑. นายประจักษ์ ศรีประจักษ์	นิติกรปฏิบัติการ ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค
๒. นางสาวณัฐนรี สถิตไพบูลย์	นิติกร ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค
๓. นางสาวจินตนา บุตรชน	นิติกร ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค

๔. นายพิเชษฐ์ ถิ่นทับไทย   นิติกร
  ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค
๕. นางสาวนิตยา เครือเทศ   นักจัดการงานทั่วไป
  ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค
๖. นางสาวกัลยพัชญ์ ทวีโคตร   นักวิเคราะห์นโยบายและแผน
  ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๐๐ น.

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย ประธานการประชุม ได้กล่าวเปิดการประชุม คณะอนุกรรมการด้านกฎหมายครั้งที่ ๘/๒๕๖๐ และดำเนินการประชุมตามวาระการประชุม ดังนี้

วาระที่ ๑ เรื่องประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุมคณะอนุกรรมการด้านกฎหมาย ครั้งที่ ๘/๒๕๖๐

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ขอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุม และหากมีข้อแก้ไขประการใด สามารถแจ้งมายังฝ่ายเลขานุการเพื่อขอแก้ไขรายงานการประชุมเพิ่มเติมได้

มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุม

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ขณะนี้มีร่างอนุบัญญัติที่ต้องพิจารณา ๒ ร่าง คือ ร่างประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการสอบสวนโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด พ.ศ. .... และร่างระเบียบคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ การเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. .... ในส่วนของร่างประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการสอบสวนโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด พ.ศ. .... ถ้าผู้รับผิดชอบหลักไม่มาชี้แจงทางคณะอนุกรรมการก็จะพิจารณาไม่ได้ เพราะร่างนี้เป็นร่างที่มี Technical term จึงขอให้พิจารณาร่างระเบียบคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การเปรียบเทียบ ความผิดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. .... ก่อน

วาระที่ ๓ เรื่องสืบเนื่อง

๓.๒ ร่างระเบียบคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ....

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ร่างระเบียบนี้เป็นเรื่องความผิดที่สามารถเปรียบเทียบได้ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยมีฐานอำนาจอยู่ที่มาตรา ๕๗ ซึ่งให้อำนาจอธิบดีกรมควบคุมโรคหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมควบคุมโรคมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ แต่ในส่วนของรายละเอียดจะเป็นไปตามที่คณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติกำหนด ตามที่ฝ่ายเลขานุการได้ยกร่างเสนอเข้าสู่การพิจารณาครั้งแรก มีประเด็นในส่วนของบริษัทเปรียบเทียบว่าควรกำหนดเป็นขั้นต่ำลงกันไปตามความเข้มข้นของการรอนสิทธิ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีมาตรการทางกฎหมายที่มีการรอนสิทธิขึ้นสูงจนถึงการรอนสิทธิขั้นต่ำ และในการพิจารณาของคณะอนุกรรมการด้านกฎหมายครั้งที่ ๘/๒๕๖๐ มีประเด็นของผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ในเรื่องของรูปแบบ การเรียงลำดับข้อ และชื่อเรื่อง ให้ปรับเป็น “ร่างระเบียบคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ....” ในส่วนของร่างระเบียบฉบับนี้ ท่านคณะอนุกรรมการด้านกฎหมายจะพิจารณาเนื้อหาสาระอีกครั้งหรือไม่ หรือพิจารณาบัญญัติวิธีการเปรียบเทียบแนบท้ายร่างระเบียบฉบับนี้ว่าควรจะเป็นขั้นต่ำกันใดหรือปรับเพิ่มจำนวน

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจียรธนา ผู้แทนสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า ในเรื่องตัวแบบ รต. ๐๑ ถึง รต. ๐๙ ชัดเจนในขั้นตอนแล้วหรือไม่ หรือจะพิจารณาประเด็นบัญชีอัตราการเปรียบเทียบก่อน

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ประเด็นที่เป็นปัญหา คือ ตามบัญชีอัตราการเปรียบเทียบ ควรจะเปรียบเทียบอย่างไร จะขอให้พิจารณาตั้งแต่บัญชีอัตราการเปรียบเทียบที่ยังค้างพิจารณา และทางฝ่ายเลขานุการได้เตรียมมาอย่างไร

นางสาวสุทธินีย์ มโนสมุทร ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค กล่าวว่า ทางฝ่ายเลขานุการได้เตรียมมา จะเป็น ๒ ส่วน คือ อัตราการเปรียบเทียบที่ได้นำเข้ามาให้คณะกรรมการด้านกฎหมายพิจารณาในครั้งแรก และ อัตราการเปรียบเทียบแต่ละความผิด ตามเอกสารแนบท้ายวาระที่ ๓.๒ ซึ่งในส่วนนี้จะขอให้ท่านคณะกรรมการด้านกฎหมายพิจารณา

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า บัญชีอัตราเปรียบเทียบซึ่งฝ่ายเลขานุการ ได้นำเข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมในครั้งก่อน ได้มีข้อเสนอแนะให้มีการปรับแก้ ซึ่งจะขอให้พิจารณาในแต่ละข้อหาฐานความผิด เรื่องที่ ๑ ตามมาตรา ๔๙ เป็นเรื่องไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ คณะกรรมการด้านวิชาการ หรือคณะกรรมการตามมาตรา ๑๘ หรือคำสั่งของคณะกรรมการโรคติดต่อจังหวัดตามมาตรา ๒๒ (๖) หรือคำสั่งของคณะกรรมการโรคติดต่อกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๒๘ (๖) หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อตามมาตรา ๔๕ (๑) โดยฝ่ายเลขานุการได้ตั้งตุ๊กตาทำเป็นแบบขึ้นบันได ครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๔ ขอเรียนถามท่านคณะกรรมการทุกท่านว่าจะกำหนดเป็นขึ้นบันไดแบบนี้หรือไม่ หรือจะให้ผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบได้เลย

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจียรธนา ผู้แทนสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สอบถามว่า เหตุใดจึงแบ่งอัตราเป็น ๔ ชั้น ในกรณีปรับครั้งที่ ๑ เหตุใดจึงกำหนดอัตราไว้ที่ ๒,๕๐๐ บาท

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย ชี้แจงว่า อัตราที่กำหนดเป็นการนำเอากฎหมายหลายฉบับมาเปรียบเทียบ ทั้งกฎหมายที่มีลักษณะให้อำนาจของผู้ที่มีอำนาจเปรียบเทียบไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของคณะกรรมการหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อัตราโทษตามฐานความผิดจะกำหนดไว้เป็นขึ้นบันได ในส่วนของเรื่องไม่มาให้ถ้อยคำตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ปรากฏที่มาตรา ๓๔ (๓) ซึ่งเป็นการปรับเต็มจำนวน ในส่วนของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ตอนที่นำร่างนี้เข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมในครั้งแรก ท่านสุเทพ เพชรมาก ได้กำหนดเป็นแบบขึ้นบันไดไว้ เพราะการให้จัดส่งข้อมูลหรือเอกสารใด ๆ เป็นเรื่องที่ไม่เร่งด่วน สามารถรอได้ ซึ่งฐานความผิดนี้ควรกำหนดไว้เป็นแบบขึ้นบันไดหรือไม่ ซึ่งเมื่อพิจารณากฎหมายอื่นเทียบเคียงจะมี ๒ แบบ คือ แบบขึ้นบันไดและปรับเต็มจำนวน ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะปรับเต็มจำนวน แต่พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ และพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะมีความแตกต่างกันทั้งมาตรการใช้บังคับและข้อมูลที่จะเรียกจากผู้ผลิต ผู้นำเข้า ซึ่งเป็นข้อมูลที่สำคัญ และผู้อยู่ภายใต้กฎหมายเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ ส่วนพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นการบังคับใช้กับประชาชน เช่น เจ้าของโรงงาน เจ้าของคลินิก

นายณรงค์ศักดิ์ สงวนปรารค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ประเด็นที่ ๑ อัตราโทษแบบขึ้นบันไดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ไม่ได้เป็นเรื่องวิชาชีพ และไม่ได้เกิดขึ้นประจำ โทษควรกำหนดไว้เป็นแบบการปรับครั้งเดียว ตามที่ฝ่ายเลขานุการยกร่างแบบเป็นขึ้นบันได เห็นว่าควรทำเป็นแบบขึ้นบันได และในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉิน ให้ทำเป็นแบบปรับครั้งเดียว หรือในกรณีจำเป็นเร่งด่วนหรือกรณีร้ายแรง จะกำหนดให้ใช้ดุลพินิจในการปรับโดยไม่ต้องเรียงตามขั้นก็ได้ เพียงแต่อตราของขั้นควรระบุในรายละเอียดให้เข้าใจตรงกันว่า การปรับครั้งที่ ๑ สามารถปรับเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ตามขั้นได้

คือในครั้งแรกจะปรับเป็นจำนวนเงินตามขั้น ๒ หรือ ๓ ก็ได้ และประเด็นที่ ๒ อัตราเปรียบเทียบจะเชื่อมโยงไปถึงการจ่ายสินบนรางวัลหรือไม่ และประเด็นที่ ๓ ทำไม่ถึงกำหนดเป็น ๓ ขั้น ๔ ขั้น หรือ ๕ ขั้น แต่ต้องมีเหตุผลสนับสนุน และต้องอธิบายได้ถึงสัดส่วนของค่าปรับ

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า คือ คณะอนุกรรมการด้านกฎหมายคือผู้กำหนดอัตราค่าปรับ เนื่องจากคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติเป็นผู้ประกาศหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบ โดยผู้ที่เสนอเรื่องต่อคณะกรรมการฯ จะเป็นคณะอนุกรรมการด้านกฎหมายชุดนี้ และกฎหมายอื่นจะมีลักษณะปรับเต็มครั้งแรกหรือเป็นขั้นบันได และขอผู้แทนกรมปศุสัตว์ให้ความเห็นในประเด็นนี้ เพราะกฎหมายแต่ละฉบับจะกำหนดอัตราเปรียบเทียบตามความรุนแรงของมาตรการที่จะไปรอนสิทธิของประชาชน และที่กำหนดไว้ ๔ ขั้น เป็นการใชหลักคณิตศาสตร์

นางสาวสุมาลี จำريญ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ชี้แจงว่า ในส่วนของกรมปศุสัตว์ ตั้งแต่มีระเบียบกรมปศุสัตว์ว่าด้วยการเปรียบเทียบปรับ พ.ศ. ๒๕๔๗ จะใช้อัตรา ๒๕% ๕๐% ๗๕% และ ๑๐๐% แต่เมื่อมีระเบียบกรมปศุสัตว์ว่าด้วยการเปรียบเทียบความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบโดยใช้อัตรา ๒๕% ๕๐% ๗๕% และ ๑๐๐% เหมือนเดิม เพราะต้องการให้ผู้ที่มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจ แต่ในส่วนของกรมปศุสัตว์ นอกจากมีอำนาจเปรียบเทียบตามอัตราดังกล่าวแล้ว ยังมีอำนาจเปรียบเทียบเป็นอย่างอื่นได้ เพราะมีคณะกรรมการ ๕ ระดับ ซึ่งแต่ละระดับจะมีอำนาจในการเปรียบเทียบปรับกรณีที่เกิดเหตุหรือเชื่อว่าได้เกิดในเขตอำนาจของตน และค่าปรับที่ได้จากการกระทำความผิดจะมีอยู่ ๒ ทาง คือ ค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบความผิดและค่าปรับที่ศาลสั่งปรับตามคำพิพากษาศาล ซึ่งเงินจำนวนนี้จะมาเป็นเงินสินบนรางวัลตามระเบียบของกรมปศุสัตว์

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ในส่วนของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ จะมีเรื่องเงินสินบนรางวัลหรือไม่ เนื่องจากกฎหมายนี้ยังไม่ได้ถูกประกาศไว้ในท้ายระเบียบของกระทรวงการคลัง แต่พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๖๓ เดิม ได้ถูกประกาศไว้ในท้ายระเบียบของกระทรวงการคลังแล้ว ซึ่งถ้าจะขอและผู้บริหารเห็นควรให้มี ก็จะต้องออกระเบียบเกี่ยวกับการจ่ายสินบนรางวัลตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเกิดไม่บ่อย และประเด็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ คณะกรรมการด้านวิชาการ หรือคณะอนุกรรมการ หรือคำสั่งของคณะกรรมการโรคติดต่อจังหวัด หรือคำสั่งของคณะกรรมการโรคติดต่อกรุงเทพมหานคร หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ ในการออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น หรือให้จัดส่งข้อมูล หรือเอกสารใด ๆ ที่จำเป็นหรือขอคิดเห็นมาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา อัตราการเปรียบเทียบจะกำหนดเป็นขั้นบันไดหรือไม่ หรือจะให้ผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบได้เลย

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า บางกรณีเป็นเรื่องที่มีโอกาสกระทำซ้ำน้อยมาก แต่ถ้าเห็นว่าบางเรื่องมีโอกาสกระทำซ้ำ ก็มีเหตุผลที่จะกำหนดเป็นขั้นบันได ส่วนถ้าลักษณะความผิดนี้เป็นของคนที่อยู่ในประเทศและเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นบ่อย ก็เหมาะสมที่จะกำหนดอัตราเปรียบเทียบเป็นแบบขั้นบันได

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า เห็นด้วยกับผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพราะลักษณะการเรียกมา ถ้าเรียกวันนี้ พรุ่งนี้ก็ยังเรียกได้อยู่ ซึ่งไม่ใช่การเรียกครั้งเดียวแล้วจบ ดังนั้น การปรับแบบขั้นบันไดจะทำให้เขารู้ว่า ถ้ากระทำความผิดครั้งที่ ๑ แล้ว แล้วยังกระทำความผิดครั้งที่ ๒ ซ้ำอีก ก็จะต้องได้รับโทษหนักขึ้น ซึ่งจะมีเหตุผลรองรับตอนที่ต้องชี้แจง

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ถ้ากำหนดอัตราเปรียบเทียบปรับเป็นแบบขั้นบันได และแบ่งเป็น ๔ ชั้น คณะอนุกรรมการด้านกฎหมายเห็นว่าจำนวนขั้นมากไปหรือน้อยไป เช่น ถ้าระหว่างโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ชั้นแรกปรับ ๒,๕๐๐ บาท ผู้กระทำผิดอาจยอมโดนปรับ เพราะยังไม่พร้อมที่จะส่งข้อมูลให้เจ้าหน้าที่

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ไม่ได้มีเจตนารมณ์ที่จะลงโทษใคร การกำหนดโทษเป็นการปรามไม่ให้มีการกระทำผิด เพราะถ้าทำแล้วจะเกิดอันตรายเป็นวงกว้าง แต่ถ้ายังขัดขึ้น ก็ต้องเป็นโทษที่ค่อนข้างหนัก จึงเห็นว่า ค่าปรับ ๒,๕๐๐ บาท ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา ก็มากพอสมควร แต่ถ้าเป็นนิติบุคคลก็สมเหตุสมผล

นายวชิระ รักจิตธรรม ผู้แทนกรมบัญชีกลาง กล่าวว่า เห็นควรกำหนดเป็น ๒ ครั้ง เพราะพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นกฎหมายที่ต้องให้ความสำคัญมาก ถ้ากำหนดไว้ ๔ ครั้ง เห็นว่าจะไม่ทันการ

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ถ้ากำหนดอัตราค่าปรับไว้เป็น ๒ ครั้ง ที่ประชุมเห็นว่าอย่างไร

นายพิสิษฐ์ วงศ์เกียรติธรรม ผู้แทนสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า การกำหนดไว้ ๒ ครั้ง ก็เหมือนใบเหลืองใบแดง

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า มาตรา ๔๙ ให้กำหนดอัตราค่าปรับไว้เป็น ๒ ครั้ง ครั้งแรกไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๒ ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท โดยให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบได้ ถ้าเป็นเรื่องฝ่าฝืนไม่ดำเนินการตามคำสั่ง เรื่องการส่งข้อมูล การส่งเอกสาร จะเป็นขั้นบันได ๒ ครั้ง โดยทางฝ่ายเลขานุการจะเขียนอธิบายเหตุผลไว้

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า มาตราต่อไปเป็นเรื่องการฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ และบทกำหนดโทษจะอยู่ที่มาตรา ๕๐ ระวังโทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท และอนุบัญญัติที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและมีผลใช้บังคับแล้ว โดยแบ่งการแจ้งเป็น ๓ กลุ่มโรค คือ โรคติดต่ออันตราย โรคระบาด และโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง ซึ่งโรคติดต่ออันตรายต้องแจ้งไม่เกินสามชั่วโมง โรคระบาดต้องแจ้งไม่เกียยี่สิบสี่ชั่วโมง และโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวังต้องแจ้งไม่เกินเจ็ดวัน โดยเรื่องการแจ้งจะแบ่งเป็น ๔ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ ๑ ประชาชน เจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล กลุ่มที่ ๒ ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล กลุ่มที่ ๓ Lab โรงพยาบาล และกลุ่มที่ ๔ เจ้าของหรือผู้ควบคุมสถานประกอบการหรือสถานที่อื่นใด โดย ๔ กลุ่มนี้ หลักเกณฑ์การแจ้งจะต่างกัน ถ้าเป็นกลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อส่วนกลาง แต่ถ้าเป็นกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๔ แจ้งได้ทั้งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อส่วนกลางและเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่ ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ถ้าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อรู้เร็ว ก็จะสามารถเข้าไปควบคุมโรคติดต่อได้เร็ว

นายณรงค์ศักดิ์ สงวนประรงค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ประเด็นเรื่องการกำหนดอัตราเปรียบเทียบปรับ ควรคำนึงถึงประชาชนและเจ้าของสถานประกอบการเป็นหลัก เพราะประชาชนและเจ้าของสถานประกอบการไม่สามารถทราบได้ว่าบุคคลที่ป่วยป่วยเป็นโรคอะไร แต่แพทย์หรือเจ้าของสถานพยาบาลนั้นเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการวินิจฉัยได้ว่าใครป่วยเป็นโรคอะไร เพราะฉะนั้นหลักการในการกำหนดอัตราเปรียบเทียบปรับควรกำหนดถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด กล่าวคือ ถ้าลักษณะของการกระทำความผิดมีความร้ายแรง ก็ลดจำนวนขั้นของค่าปรับให้เหลือ ๒ - ๓ ชั้น แต่ถ้า

ลักษณะของการกระทำความผิดไม่มีความร้ายแรง ก็เพิ่มจำนวนชั้นของค่าปรับเป็น ๕ - ๖ ชั้น เพื่อจะได้มีเหตุผลที่จะอธิบายให้คณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติทราบถึงที่มาที่ไปในการกำหนดค่าปรับได้ และเราควรเน้นเรื่องการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนสามารถรับรู้ข้อมูลได้ว่ามีหน้าที่อะไรที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และถ้าไม่ปฏิบัติตามจะเป็นเช่นไร

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ผู้บริหารของกรมควบคุมโรคสังเกตเห็นถึงความสำคัญของการประชาสัมพันธ์มาก โดยได้มอบหมายให้ทางสำนักกระบวนวิชาดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดทำกฎหมาย เพราะประชาชนไม่สามารถรู้ได้ว่าโรคนี้เป็นโรคอะไร ดังนั้น เราต้องหาวิธีการให้ประชาชนรับรู้และเข้าใจให้ได้ โดยอาจประสานงานกับหน่วยงานทางปกครองเพื่อให้สามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างรวดเร็ว เช่น ให้ทางผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันประกาศเสียงตามสายแจ้งให้ประชาชนทราบข้อมูล เป็นต้น

นายวชิร รักชิตธรรม ผู้แทนกรมบัญชีกลาง กล่าวว่า เมื่อพิจารณากรณีการแจ้งตามมาตรา ๓๑ เห็นว่า วิธีการกำหนดอัตราค่าปรับเปรียบเทียบปรับขั้นบันไดเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เพราะถ้าพบผู้ที่เป็น หรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นโรค คนที่พบก็ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่ทราบ แต่ถ้าเขาไม่แจ้ง ก็ต้องโดนปรับในครั้งนั้นไป แต่ถ้าเรากำหนดเป็นขั้นบันไดว่าครั้งที่ ๑ ไม่แจ้ง ต้องถูกปรับเท่านี้ ครั้งที่ ๒ ไม่แจ้ง ต้องถูกปรับเท่านี้ และครั้งที่ ๓ ก็ไม่แจ้ง ต้องถูกปรับเท่านี้ จะมีเกณฑ์อะไรมาเป็นตัวกำหนด เนื่องจากโทษตามมาตรา ๕๐ แตกต่างจากโทษตามมาตรา ๔๙ เพราะตามมาตรา ๔๙ เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นคนเรียกหรือสั่งให้ใครดำเนินการ เจ้าหน้าที่จึงสามารถรับรู้ได้ว่าผู้ที่ได้รับคำสั่งนั้นฝ่าฝืนมาแล้วกี่ครั้ง กรณีดังกล่าวจึงสามารถกำหนดเป็นขั้นบันไดได้ แต่โทษตามมาตรา ๕๐ เป็นกรณีที่เจ้าบ้านหรือเจ้าของสถานประกอบการเป็นคนแจ้งเข้ามาเอง เจ้าหน้าที่ไม่ได้สั่งให้แจ้ง เราจึงไม่มีตัวกำหนดว่าเขาไม่ได้แจ้งแล้วกี่ครั้งหรือฝ่าฝืนกฎหมายแล้วกี่ครั้ง

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สอบถามว่า ตามกฎหมายของกรมปศุสัตว์และกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยมีการกำหนดเรื่องการเปรียบเทียบปรับไว้อย่างไร

นางสาวสุมาลี จำريญ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ กล่าวว่า ตามกฎหมายของกรมปศุสัตว์ เรื่องของการแจ้งจะมีกำหนดไว้ในส่วนของการไม่แจ้งโรคภายใน ๑๒ ชั่วโมง ซึ่งเป็นโทษปรับสถานเดียว โดยมีการเปรียบเทียบปรับเป็น ๔ ระดับ โดยหลักการในการนับนั้น ทางเจ้าของสัตว์ที่ป่วยตายจะแจ้งให้ทางผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับทราบว่าเคยกระทำความผิดในฐานนี้มาก่อนหรือไม่ ถ้าไม่เคย ถือว่าเป็นการกระทำผิดครั้งแรก

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สอบถามว่า ทางกรมปศุสัตว์ทราบได้อย่างไรว่าเขาไม่มีการแจ้งโรคเข้ามา

นางสาวสุมาลี จำريญ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ กล่าวว่า ในกรณีที่สัตว์ป่วยตาย ประชาชนจะไม่อยากแจ้งให้เราทราบ เช่น ประชาชนเลี้ยงไก่ในฟาร์มประมาณหนึ่งล้านตัว และในฟาร์มนั้นมีการตายของไก่อยู่ทุกวัน แต่ถ้าหากมีไก่ตายเป็นจำนวนมาก จึงสงสัยว่าเป็นโรคระบาด ทำให้เจ้าหน้าที่ของกรมปศุสัตว์เข้าไปพบและดำเนินการกำจัดไก่ในฟาร์มดังกล่าว ซึ่งเหตุของการระบาดเกิดจากการที่เจ้าของฟาร์มไม่ยอมแจ้งให้เราทราบว่าไก่ตาย ดังนั้น เจ้าของฟาร์มต้องโดนปรับตามกฎหมาย และเขาจะไม่ได้รับค่าชดเชยอัตราร้อยละ ๗๕ ของราคาไก่ที่โดนทำลาย

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า กฎหมายของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจะไม่เหมือนเรื่องโรค เพราะเรามุ่งเน้นในเรื่องของการเผชิญเหตุ กล่าวคือเมื่อเกิดเหตุขึ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ถึงจะมีคำสั่งให้บุคคลดำเนินการ ซึ่งถ้าเกิดไม่ทำตามคำสั่งดังกล่าว บุคคลนั้นก็จะต้องได้รับโทษ แต่ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมีคำสั่งให้เขาดำเนินการ เขาก็ไม่ได้มีหน้าที่ต้องเข้าไปดำเนินการก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมีคำสั่งอยู่แล้ว

นายณรงค์ศักดิ์ สงวนปรารงค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า กฎหมายฉบับนี้มีโทษทางอาญาด้วย ดังนั้น ในเรื่องการนับจำนวนครั้งของการแจ้งโรค ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าเราจะนับกันอย่างไร เช่น นาย ก พบนาย A และนาย B ป่วยเป็นโรคเมอร์ส แต่แจ้งว่าพบนาย A เป็นโรคเมอร์สไม่ได้แจ้งว่าพบนาย B ด้วย นาย ก ยังคงต้องรับผิดชอบอยู่หรือไม่ เพราะแจ้งคนที่เป็นโรคมาไม่ครบ หรือนาย ก ไม่มี ความผิดเพราะเขาแจ้งโรคซึ่งเป็นชนิดเดียวกันเข้ามาแล้ว หรือเราจะดูที่ตัวคนที่เป็นโรคว่ามีกี่คน แล้วแจ้งเข้ามาครบทุกคน เป็นต้น

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า กรณีตามมาตรา ๓๑ เห็นว่า เจตนาความผิดของกฎหมายมุ่งเน้นที่จะลงโทษกับบุคคลที่รู้อยู่แล้วว่ามีคนป่วยเป็นโรคและปกปิดหรือไม่ยอมแจ้งให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อทราบ

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งในกรณีโรคติดต่ออันตราย โรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง หรือโรคระบาดเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการแจ้งโรคไว้ ซึ่งแต่ละกลุ่มโรคจะมีความแตกต่างกัน อีกทั้งยังมีการกำหนดข้อยกเว้นสำหรับกลุ่มของประชาชนและสถานประกอบการที่ไม่ต้องแจ้งโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า เนื่องจากโทษปรับสำหรับผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ มีจำนวนไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือว่าสูงมาก จึงมีความกังวลว่าประชาชนจะได้รับผลกระทบมากเกินไป เพราะประชาชนไม่ได้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องของโรคอยู่แล้ว จึงเห็นควรกำหนดอัตราค่าปรับเปรียบเทียบปรับไว้แบบขั้นบันได

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า มีประเด็นที่ผู้แทนกรมบัญชีกลางตั้งไว้ว่าในการเปรียบเทียบปรับ เราจะนับจำนวนครั้งอย่างไร วิธีการบังคับตอนที่ปฏิบัติจริงนั้นจะทำอย่างไร

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สอบถามว่า ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ การเปรียบเทียบปรับในครั้งที่สองมีวิธีการอย่างไร

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า การเปรียบเทียบปรับตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขอยกตัวอย่างเรื่องการโฆษณาในกรณีที่เจ้าหน้าที่พบป้ายโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แล้วได้แจ้งให้เจ้าของปลดป้ายนั้นออก แต่เจ้าของยังคงเพิกเฉย เจ้าหน้าที่ก็ดำเนินการเปรียบเทียบปรับในครั้งนั้นไป และหากในวันต่อมาเจ้าของยังไม่ปลดป้ายลงอีก เจ้าหน้าที่จะเรียกเจ้าของมาทำการเปรียบเทียบปรับโดยเพิ่มโทษปรับให้มากขึ้นกว่าครั้งแรก เนื่องจากถือว่าเป็นการกระทำผิดในครั้งที่สองแล้ว

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สอบถามว่า ถ้าเจ้าของป้ายโฆษณาได้ชำระค่าปรับและได้นำป้ายโฆษณาดังกล่าวออกตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่แล้ว แต่หลังจากนั้นก็มีการนำป้ายเดิมกลับไปติดไว้อีก กรณีอย่างนี้ การติดป้ายครั้งที่สอง ทางเจ้าของป้ายจะได้รับโทษปรับเหมือนเป็นการกระทำผิดครั้งแรกหรือนับว่าเป็นการกระทำผิดครั้งที่สอง

นางสาวอังคณา ...

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ตามปัญหาดังกล่าวได้มีการพิจารณาของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว ถือเป็นการกระทำผิดครั้งแรก เพราะเป็นคนละกรรมกัน ซึ่งตามความเป็นจริงไม่ควรเป็นเช่นนั้น

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนพรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า การกระทำผิดตามมาตรา ๓๑ มีโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท ถ้าหากประชาชนเกิดพลาดพลั้งไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๓๑ และต้องถูกปรับสองหมื่นบาท เห็นว่าโทษปรับดังกล่าวมีความรุนแรงกับประชาชนเกินไป จึงอยากเสนอให้มีการกำหนดค่าปรับเป็นขั้นบันได ๕ ระดับ เพื่อให้ประชาชนได้รับโทษครั้งแรกน้อยลง และอาจเปิดช่องให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการเปรียบเทียบปรับสามารถใช้ดุลยพินิจในการกำหนดค่าปรับสำหรับแพทย์หรือเจ้าของสถานพยาบาลหรือเจ้าหน้าที่ชั้นสูตกรถ้าบุคคลดังกล่าวมีเจตนาที่จะไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ และวิธีการนับจำนวนครั้งเพื่อปรับเป็นระดับนั้นต้องนับอย่างไร ต้องพิจารณาที่ตัวคนและตัวโรคเป็นหลักหรือไม่ เช่น นาย ก พบคนเป็นโรคชนิด A แต่ไม่แจ้งให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่ทราบ เท่ากับว่านาย ก มีความผิด ต้องถูกเจ้าหน้าที่เปรียบเทียบปรับในขั้นแรก และต่อมานาย ก พบโรคชนิด A แบบเดิม แต่ไม่แจ้งความผิดครั้งนี้ก็ต้องนับเป็นครั้งที่สอง เป็นต้น ดังนั้น เราต้องวางหลักในทางปฏิบัติให้แก่ผู้ปฏิบัติให้ชัดเจนว่าจะทำการเปรียบเทียบปรับอย่างไร นับจำนวนครั้งในการกระทำผิดอย่างไร ดูที่ตัวคน ดูที่โรค หรืออย่างไร

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ขอยกตัวอย่างกรณีสถานพยาบาลเอกชน ซึ่งมีการรับผู้ป่วยที่เป็นชาวต่างชาติจำนวนมาก ถ้าเกิดว่าวันที่ ๑ มีนาย ก สงสัยว่าป่วยเป็นโรคเมอร์ส เข้ามารับการรักษายาบาล ต่อมาวันที่ ๒ มีนาย ข ซึ่งป่วยเป็นโรคอีโบล่าเข้ามารักษาที่โรงพยาบาล ถ้าโรงพยาบาลไม่แจ้งในกรณีที่พบนาย ก เป็นโรคให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่ทราบ จะถือว่าสถานพยาบาลได้กระทำความผิดครั้งแรกหรือไม่ และถ้าต่อมากกรณีของนาย ข สถานพยาบาลก็ไม่ได้แจ้ง กรณีนี้จะถือเป็นการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือไม่ ซึ่งคนที่ป่วยและโรคที่เป็นนั้นไม่เหมือนกัน ดังนั้น เกณฑ์ที่จะนำมาใช้นับจำนวนครั้งที่กระทำความผิดควรเป็นอย่างไร เพราะสถานการณ์จริงของสถานพยาบาลเอกชนนั้นมีผู้ป่วยมากหน้าหลายตาและป่วยเป็นโรคที่ไม่ซ้ำกันเข้ามารับการรักษายาบาลในโรงพยาบาล

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า ถือว่าเป็นความผิดต่างกรรมกันหรือไม่ เพราะ สองกรณีดังกล่าวทั้งคนที่ป่วยและโรคที่เป็นนั้นต่างกัน

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ถ้าถือว่าเป็นความผิดต่างกรรมกัน โรงพยาบาลเอกชนดังกล่าวก็จะถูกปรับในกรณีเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจียรณา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สอบถามว่า ใบเสร็จของค่าปรับต้องออกตามจำนวนที่กำหนดไว้ในร่างฉบับนี้หรือไม่

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า อัตราค่าปรับตามร่างฉบับนี้สามารถลดได้ไม่เกิน ๑ ใน ๓ ของค่าปรับที่ต้องชำระในครั้งนั้น

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย สอบถามว่า อัตราการเปรียบเทียบปรับสามารถกำหนดแยกได้หรือไม่ และมีฐานอำนาจรองรับหรือไม่ เช่น กลุ่มมาตรา ๓๑ (๑) และ (๔) คือกลุ่มประชาชนและผู้ประกอบการ ให้กำหนดอัตราการเปรียบเทียบปรับเป็นแบบขั้นบันได ส่วนกลุ่มมาตรา ๓๑ (๒) และ (๓) คือกลุ่มเจ้าของสถานพยาบาลหรือแพทย์ผู้ทำการชั้นสูตกรกำหนดอัตราการเปรียบเทียบปรับอีกแบบหนึ่ง โดยกำหนดค่าปรับเต็มจำนวนคือสองหมื่นบาท

นางสาวบรรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า ตามที่ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมายเสนอ เห็นว่าสามารถทำได้ เพราะถือว่ามีเหตุผลรองรับที่จะอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดถึงต้องแยกเป็นสองแบบ เนื่องจากกลุ่มคนตามมาตรา ๓๑ (๑) และ (๔) กับกลุ่มคนตามมาตรา ๓๑ (๒) และ (๓) มีความรู้ความสามารถ การจัดการ รวมทั้งผลประโยชน์ที่ได้รับไม่เท่ากัน

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนปรารค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ขอเสนอในส่วนของกลุ่มคนตามมาตรา ๓๑ (๑) และ (๔) ให้กำหนดอัตราการเปรียบเทียบปรับเป็น ๕ ระดับ ส่วนกลุ่มคนตามมาตรา ๓๑ (๒) และ (๓) กำหนดอัตราการเปรียบเทียบปรับเป็น ๓ ระดับ

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า จากข้อเสนอของผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่เสนอให้มีการกำหนดอัตราค่าปรับเป็นลักษณะขั้นบันได โดยกำหนดให้อัตราค่าปรับสำหรับกลุ่มประชาชนทั่วไปให้มีลักษณะเป็นขั้นบันไดหลายชั้นกว่าอัตราค่าปรับสำหรับกลุ่มผู้ประกอบการ ซึ่งในกรณีของสถานพยาบาลอาจแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้อีก ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มสถานพยาบาลขนาดใหญ่ ซึ่งถึงแม้ปรับเพิ่มอัตราที่สองหมื่นบาท ก็ไม่ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด และกลุ่มสถานพยาบาลขนาดเล็ก ซึ่งอาจได้รับผลกระทบหากไม่มีการกำหนดค่าปรับเป็นขั้นบันได ดังนั้น การกำหนดตามข้อเสนอของผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จึงน่าจะมีความเหมาะสม

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนปรารค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ในส่วนของตาราง ให้ฝ่ายเลขานุการแบ่งอัตราการเปรียบเทียบปรับของมาตรานี้เป็น ๒ ช่อง โดยให้อยู่ในระดับเดียวกัน แต่แยกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มประชาชนทั่วไปกลุ่มหนึ่งและกลุ่มผู้ประกอบการอีกกลุ่มหนึ่ง จะได้เทียบให้เห็นความแตกต่างกันของสองกลุ่มดังกล่าวอย่างชัดเจน โดยมีระดับขั้นบันไดที่ต่างกัน คือ กลุ่มประชาชนทั่วไปแบ่งเป็น ๕ ชั้น และกลุ่มผู้ประกอบการแบ่งเป็น ๓ ชั้น

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย สอบถามว่า ในกรณีของกลุ่มผู้ประกอบการที่แบ่งเป็น ๓ ชั้น นั้น จะแบ่งอย่างไร เช่น ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นห้าพันบาท ครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาท เป็นต้น

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนปรารค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ถ้าหารอัตราค่าปรับด้วยสาม ก็จะเริ่มที่เจ็ดพันบาท

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า กรณีของระเบียบคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ว่าด้วยหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติ ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินหกพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า กรณีอัตราเปรียบเทียบของกฎหมายว่าด้วยการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แบ่งอัตราออกเป็นขั้นบันได ๓ ระดับ และไม่สามารถหารลงตัวได้พอดีเช่นกัน โดยจะเริ่มอัตราค่าปรับจากน้อยไปหามาก เช่น สำหรับกรณีที่อัตราค่าปรับสูงสุดไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินสามพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหกพันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ส่วนกรณีที่อัตราค่าปรับสูงสุดไม่เกินสองหมื่นบาท ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินหกพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาท เป็นต้น

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนพรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เสนอว่า ให้กำหนดอัตราค่าปรับแบ่งเป็น ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินเจ็ดพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือหากคณะอนุกรรมการด้านกฎหมายจะปรับลดลงเป็นครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินหกพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาทก็ไม่ขัดข้องแต่อย่างใด แต่ขอเสนอให้เริ่มที่เจ็ดพันบาท เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องปราม

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ตามความเห็นของผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จะแบ่งอัตราค่าปรับในกรณีของผู้ประกอบการเป็น ๓ ชั้น คือ ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินเจ็ดพันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท และครั้งที่สามปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า ถ้ากำหนดให้ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินเจ็ดพันบาท อาจจะมีประเด็นได้ว่าทำไมถึงเลือกกำหนดอัตราค่าปรับครั้งที่หนึ่งเป็นเจ็ดพันบาท แต่ถ้ากำหนดอัตราเปรียบเทียบตามระเบียบคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ว่าด้วยหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็จะสามารถอธิบายหลักการและเหตุผลที่กำหนดอัตราค่าปรับตามนั้น

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ในกรณีของกลุ่มประชาชนทั่วไป จะกำหนดเป็น ครั้งที่หนึ่งปรับไม่เกินสี่พันบาท ครั้งที่สองปรับไม่เกินแปดพันบาท ครั้งที่สามปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท ครั้งที่สี่ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นหกพันบาท ครั้งที่ห้าปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท เป็นต้น สำหรับประเด็นการกำหนดค่าปรับกรณีการฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ มีอนุกรรมการด้านกฎหมายท่านใดจะให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกหรือไม่

นายวชิร รักจิตธรรม ผู้แทนกรมบัญชีกลาง กล่าวว่า สำหรับประเด็นนี้จะต้องหาข้อสรุปให้ได้ก่อนว่าการนับจำนวนครั้งของการกระทำความผิดจะมีหลักการในการนับอย่างไรบ้าง เพราะว่าถ้าหากยังหาข้อสรุปในประเด็นนี้ไม่ได้ จะมีผลกระทบต่อสิทธิของประชาชน เพราะแม้ว่าจะกำหนดไว้ว่าการกระทำความผิดครั้งแรกปรับไม่เกินสี่พันบาท แต่ถ้าโดนปรับไปสามครั้งก็ถือว่าเยอะมาก ดังนั้นต้องมีการกำหนดให้ชัดเจนในประเด็นการนับจำนวนครั้งของการกระทำความผิดว่าจะนับอย่างไร กรรรมใหม่ กรรรมเก่า ต่างกันอย่างไร เป็นต้น

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ยกตัวอย่างกรณีของประชาชนทั่วไป ในกรณีที่มีคนในบ้านสงสัยว่าป่วยเป็นเมอร์สหรือโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง โดยมีอาการตามข้อสันนิษฐาน คือ มีอาการปวดหัว ตัวร้อน เป็นไข้ ร่วมกับมีประวัติว่าคนในบ้านเพิ่งเดินทางกลับมาจากพื้นที่ตะวันออกกลาง ซึ่งถ้าวันแรกแจ้งว่าลูกสาวป่วยและเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อได้นำตัวไปรักษาที่โรงพยาบาล แต่พอวันที่สอง พ่อมีอาการป่วย โดยไม่ได้เริ่มมีอาการพร้อมกับลูก ในกรณีเช่นนี้ จะนับเป็นครั้งที่สองหรือนับเป็นครั้งใหม่ ซึ่งจากกรณีตัวอย่างจะเห็นได้ว่าเป็นกรณีโรคเดียวกัน แต่เปลี่ยนที่ตัวบุคคลซึ่งมีอาการป่วย ถ้าเขาไม่แจ้งเลย จะถือว่าเป็นความผิดซึ่งต้องนับเป็นจำนวนครั้งต่อเนื่องกันไปหรือไม่ หรือถ้าเขาไม่แจ้งในครั้งที่สอง จะถือว่าเป็นความผิดซึ่งต้องนับเป็นครั้งที่สองหรือครั้งใหม่

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนพรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า มีประเด็นเกี่ยวกับการนับจำนวนครั้งของการกระทำความผิด ซึ่งอาจพิจารณาแยกเป็นแบบรายโรคหรือแบบรายคน ซึ่งถ้าเป็นแบบรายโรค เมื่อประชาชนแจ้งแล้วว่ามีผู้ป่วยโรคนี ๆ เกิดขึ้น ก็ถือว่าความรับผิดชอบในการแจ้งส่วนนี้จบไป ดังนั้น แม้ในครอบครัวของเขาจะมีผู้ป่วยสิบคน ก็ถือว่าเขาได้แจ้งแล้ว จึงควรจะต้องยึดแบบรายโรคเป็นหลัก แต่ทั้งนี้ ก็ต้องเปรียบเทียบกันระหว่างแบบรายโรคกับแบบรายคนว่ามีข้อดีข้อเสีย

แตกต่างกันอย่างไรบ้าง เพื่อที่จะสามารถพิจารณาได้ว่าการนับระหว่างแบบรายโรคหรือแบบคน แบบใดจะเหมาะสมกว่ากัน ส่วนในกรณีที่ได้มีการแจ้งว่ามีผู้ป่วยอาศัยในบ้านป่วย แล้วต่อมามีผู้อื่นในบ้านป่วยอีก ในประเด็นนี้เห็นว่าการแจ้งในครั้งแรกถือว่าเป็นการแจ้งแล้ว ดังนั้นการที่ไม่แจ้งในครั้งหลังไม่น่าจะถือว่ามี ความผิด และเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการในส่วนอื่น ๆ ต่อไป เช่น การค้นหาผู้สัมผัสโรค การค้นหาผู้ป่วยเพิ่มเติม เป็นต้น ซึ่งในประเด็นนี้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนและถูกต้อง ตรงกันในส่วนนี้

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ถ้าเป็นกรณีที่พาผู้ป่วยหรือผู้ป่วยไป โรงพยาบาลแล้วมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ในประเด็นนี้ถือว่าเป็นการแจ้งด้วยวาจาแล้ว แต่มีประเด็นที่น่ากังวลคือ กรณีที่ป่วยและพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน จึงต้องพิจารณาว่าถ้าหากยึดที่โรคเป็นสำคัญ เช่น กรณีที่มีผู้ป่วยซึ่งเป็นผู้ที่พัก อาศัยอยู่ในบ้านและแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แล้ว ต่อมามีผู้อื่นป่วยอีกแล้วไม่แจ้ง ในกรณีเช่นนี้จะเป็กรณีที่ไม่เป็นไป ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายหรือไม่ กล่าวคือกฎหมายคาดหวังว่าเมื่อมีการเกิดโรคขึ้นเมื่อไหร่ จะต้องมีการ แจ้งทันที และต้องพิจารณาว่ากรณีเช่นนี้จะนับเป็นครั้งที่สองหรือครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ป่วยหรือสงสัยว่า ป่วยมีการเปลี่ยนตัวบุคคล แต่เป็นการเกิดโรคในสถานที่เดียวกัน ซึ่งผู้ที่อยู่ในบังคับของกฎหมายและมีหน้าที่ ต้องแจ้งในกรณีนี้คือเจ้าบ้าน เมื่อตัวบุคคลที่เป็นผู้ป่วย วัน และเวลาเปลี่ยนแปลงไป การนับจำนวนครั้งของการ กระทำความผิดจะต้องนับอย่างไร

นายณรงค์ศักดิ์ สงวนปรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ประเด็นนี้ควรยึดที่รายโรคเป็นหลัก เพราะสำหรับกรณีของประชาชน ต้องถือว่าเมื่อได้มีการแจ้งแล้ว ความรับผิดชอบ ในกรณีที่ไม่แจ้งย่อมพ้นไป แต่เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อที่จะต้อง ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป ซึ่งหากประชาชนจะต้องแจ้งทุกครั้งที่พบผู้ป่วยหรือผู้ที่สงสัยว่าป่วย จะเป็น ภาระแก่ประชาชนเกินสมควรหรือไม่ ฝ่ายเลขานุการต้องนำข้อมูลต่าง ๆ มาเปรียบเทียบกันอย่างรอบด้านว่า ถ้าจะยึดโรคเป็นหลักหรือยึดคนเป็นหลัก มีเหตุผลอย่างไร เปรียบเทียบให้คณะอนุกรรมการเห็นในข้อดีข้อเสีย ของแต่ละแบบ ในประเด็นนี้ถือเป็นประเด็นที่มีความละเอียดอ่อนที่ต้องพิจารณาอย่างรอบครอบ เพื่อให้เกิด ความชัดเจน เมื่อมีปัญหาจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของประชาชนหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ต่างก็ต้องมีส่วนร่วมด้วยช่วยกัน โดยในกรณีของพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ต้องเข้าไปดำเนินการ ไม่ให้โรคแพร่ ส่วนประชาชนก็มีหน้าที่ต้องแจ้ง เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปดำเนินการควบคุมป้องกันโรค ได้อย่างทันทั่วทั้งที่ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายเลขานุการจะขอเสนอประเด็นนี้กลับไปทบทวนข้อดีข้อเสียและผลกระทบ ของแต่ละแบบ และหาข้อมูลเพิ่มเติม ดังนั้นจึงขอพิจารณาต่อในส่วนมาตราที่เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕๑ ซึ่งเป็นกรณีที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อตามมาตรา ๓๔ (๑) (๒) (๕) หรือ (๖) มาตรา ๓๙ (๑) (๒) (๓) หรือ (๕) และมาตรา ๔๐ (๕) และการไม่อำนวยความสะดวกให้แก่ เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อตามมาตรา ๓๙ (๔) โดยมาตรา ๓๔ (๑) ซึ่งเป็นเรื่องของการนำตัวผู้ที่ป่วยหรือ สงสัยว่าป่วยมารับการตรวจ รักษา และชันสูตร และให้เจ้าพนักงานมีอำนาจในการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้ สังกัดได้ มาตรา ๓๔ (๒) เป็นเรื่องการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในกลุ่มเสี่ยงทั้งในคนและในสัตว์ มาตรา ๓๔ (๕) เป็นเรื่องของการดำเนินการเพื่อป้องกันการแพร่ของโรคด้วยการกำจัดสัตว์ แมลง หรือตัวอ่อนของแมลงที่เป็น สาเหตุของการเกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด มาตรา ๓๔ (๖) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขลักษณะของสถานที่ มาตรา ๓๙ (๑) (๒) (๓) กรณีเมื่อมีเหตุอันสมควรหรือสงสัยว่าพาหนะที่จะเข้ามาในราชอาณาจักรมาจากท้องที่ หรือเมืองท่าไดโนนกราชอาณาจักรที่มีโรคระบาดให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านใช้อำนาจ กล่าวคือ

มาตรา ...

มาตรา ๓๙ (๑) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่ที่พาหนะนั้น ๆ จะเข้ามาถึงด่าน มาตรา ๓๙ (๒) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงาน และมาตรา ๓๙ (๓) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากพาหนะซึ่งยังมิได้รับการตรวจจากเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ มาตรา ๓๙ (๕) เป็นเรื่องห้ามนำผู้เดินทางซึ่งยังมิได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคเข้ามาในราชอาณาจักร มาตรา ๔๐ (๕) เป็นเรื่องห้ามนำผู้ใดนำวัตถุ สิ่งของ หรือเครื่องใช้ที่เป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นสิ่งติดโรคเข้าไปในหรือออกจากพาหนะ ส่วนมาตรา ๓๙ (๔) เป็นเรื่องการไม่อำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อที่จะเข้าไปในพาหนะเพื่อตรวจผู้เดินทาง สิ่งของ หรือสัตว์ที่มากับพาหนะ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอัตราโทษตามมาตรา ๕๑ นี้ ใช้บังคับทั้งในกรณีที่เป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่และเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศด้วย โดยมีอัตราโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท ทั้งนี้ มาตรการตามมาตรา ๓๔ (๑) ถือว่าเป็นมาตรการรอนสิทธิขั้นสูง แต่เมื่อพิจารณาในประเด็นของโทษจะเห็นว่าไม่มีโทษจำคุก มีแต่เพียงโทษปรับ เนื่องจากมีหลักว่าคนที่ป่วยหรือสงสัยว่าป่วยจะต้องนำตัวมารักษาและป้องกันการแพร่ของโรคไปสู่ผู้อื่น ในทางปฏิบัติจึงไม่สามารถกำหนดให้มีโทษจำคุกได้ แต่ถ้าพิจารณาในกรณีที่มีการฝ่าฝืนจะเห็นว่ามีผลกระทบที่รุนแรงมากต่อความสามารถในการควบคุมและป้องกันโรค เพราะกรณีตามมาตรา ๓๔ (๑) เป็นกรณีที่มีการเกิดโรคระบาดหรือโรคติดต่ออันตรายขึ้นแล้ว ส่วนมาตรา ๓๙ ผู้อยู่ใต้บังคับของกฎหมายไม่ใช่ประชาชนทั่วไป แต่เป็นเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนพรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข สอบถามว่า มาตรา ๓๔ (๑) นี้ มีจุดประสงค์ที่จะบังคับผู้ที่ป่วยโดยตรง ไม่ใช่สถานพยาบาลใช่หรือไม่ และผู้ที่ป่วยเมื่อถูกสั่งให้แยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ต้องนำตัวมากักไว้ในสถานที่ที่เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อจัดให้ใช่หรือไม่ ดังนั้น หากผู้ที่ต้องอยู่ใต้บังคับของกฎหมายตามอนุมาณานี้ไม่มาหรือไม่ปฏิบัติตาม จะต้องโทษปรับอย่างเดียวใช่หรือไม่ และในกรณีที่สถานพยาบาลไม่ดำเนินการกักตัวไว้ สถานพยาบาลจะมีความผิดอะไรหรือไม่

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย ชี้แจงว่า ตามมาตรา ๓๔ ผู้ใช้อำนาจคือเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ โดยสามารถออกคำสั่งแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกตได้ทั้งผู้ที่เป็นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด เพราะว่าเป็นกรณีที่เกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดขึ้นแล้วย่อมมีความจำเป็นต้องใช้มาตรการที่เข้มข้นในการจัดการเพื่อป้องกันการแพร่ของโรค แต่หากมีการฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าว จะเอาผิดกับผู้ฝ่าฝืนเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับสถานพยาบาล

นางสาวบวรสวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า สำหรับอัตราโทษเปรียบเทียบปรับตามมาตรานี้ควรจะมีเพียงขั้นเดียว เนื่องจากเป็นประเด็นสำคัญซึ่งหากมีการฝ่าฝืนก็จะมีผลกระทบที่รุนแรงได้

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ตามมาตรานี้ควรจะมีการกำหนดอัตราค่าปรับเป็นขั้นเดียว เพราะเป็นกรณีโรคติดต่ออันตรายและโรคระบาด เพื่อให้การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นายณรงค์ศักดิ์ สวงนพรางค์ ผู้แทนกองกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข สอบถามว่า ในทางปฏิบัติ กรณีนี้เราได้แจ้งสิทธิตามข้อสันนิษฐานเบื้องต้นให้เขาทราบก่อนหรือไม่ เช่น หากถูกแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต มีเหตุเนื่องจากอะไร และหากไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษอย่างไร รวมทั้งห้องที่ใช้ในการกักดังกล่าวควรเป็นห้องที่มีความรัดกุมเพื่อไม่ให้มีการหลบหนีออกมาได้ง่าย

นางสาวอังคณา บริสุทธิ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า มาตรา ๓๔ วรรคท้าย กำหนดให้หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการหรือออกคำสั่งตามวรรคหนึ่ง และการสอบสวนโรคตามวรรคสอง

ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการโรคติดต่อแห่งชาติ ซึ่งร่างอนุบัญญัตินี้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการด้านกฎหมายแล้ว ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนเสนอให้ผู้มีอำนาจพิจารณาลงนามตามลำดับชั้นและนำลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาต่อไป ซึ่งในแนบท้ายร่างประกาศดังกล่าวจะมีแบบฟอร์ม และมีช่องให้ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อคู่กับเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อมีคำสั่งอะไร เช่น ให้ผู้ป่วยหรือผู้ที่สงสัยว่าป่วยถูกกักอยู่ในสถานพยาบาลใด ในช่วงวัน เวลาใด เป็นต้น ตลอดจนเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายใด

นายพิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กล่าวว่า อาจมีประเด็นในลักษณะวาทะกรรมคนรวยคนจนได้ เพราะถ้าคนรวยป่วยแล้วโดนปรับสองหมื่นบาท อาจไม่กระทบอะไร แต่ในกรณีที่คนจนป่วยแล้วโดนปรับสองหมื่น คงมีผลกระทบ

นางสาวบรรสรวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า จากประเด็นที่ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยได้ตั้งข้อสังเกตไว้ ตามร่างระเบียบฉบับนี้ได้ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบใช้ดุลพินิจในการปรับลดค่าปรับได้ไม่เกินหนึ่งในสาม ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบได้ระดับหนึ่ง แต่หากไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ก็ให้ส่งเรื่องให้ศาลพิจารณา และศาลจะมีอำนาจในการพิจารณาปรับลดได้อยู่แล้ว และศาลจะพิจารณาโดยคำนึงถึงผลกระทบโดยรวมด้าน ซึ่งเห็นว่ายังมีทางออกอยู่ถ้าหากคณะกรรมการด้านกฎหมายเห็นว่าควรกำหนดอัตราค่าปรับเป็นขั้นเดียวคือสองหมื่นบาทเต็มอัตรา รวมทั้งหากกำหนดเป็นหลายขั้นตามจำนวนครั้งที่มีการฝ่าฝืน ก็จะวนกลับมาที่ปัญหาการนับจำนวนครั้งเช่นเดิม รวมทั้งประเด็นสำคัญที่สุดก็คือกฎหมายจะสามารถมีผลบังคับได้สมดังเจตนารมณ์หรือไม่

นางสาวอังคณา บริสุทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์กฎหมาย กล่าวว่า ในส่วนของการนับจำนวนครั้งของการฝ่าฝืนในกรณีการแจ้ง ฝ่ายเลขานุการขอรับกลับไปพิจารณาเพิ่มเติมในส่วนของผลกระทบและข้อดีข้อเสียว่าหากกำหนดเป็นแบบรายโรคจะมีผลกระทบและข้อดีข้อเสียอย่างไร หากกำหนดเป็นรายแบบคนจะมีผลกระทบและข้อดีข้อเสียแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

นางสาวบรรสรวรรค์ ประจวบกลาง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กล่าวว่า ระเบียบเรื่องการเปรียบเทียบปรับถือเป็นระเบียบภายในที่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ได้ ซึ่งจะต้องพิจารณาตามความเหมาะสม ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับกรมควบคุมโรคว่าจะกำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างไร อาจต้องมีการกำหนดแนวปฏิบัติให้กับผู้ที่จะต้องใช้อำนาจในการเปรียบเทียบปรับ โดยมุ่งไปที่ผู้มีหน้าที่ต้องแจ้งแล้วไม่แจ้ง โดยไม่นับเป็นกรณีใหม่ แต่จะนับเป็นครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม ซึ่งหากที่ประชุมคณะกรรมการด้านกฎหมายเห็นด้วยกับหลักการนี้ก็จะได้ดำเนินการร่างตามหลักการนี้ต่อไป

มติที่ประชุม

๑. อัตราค่าปรับตามมาตรา ๔๙ ให้กำหนดอัตราค่าปรับไว้เป็น ๒ ขั้น คือ ครั้งที่ ๑ ปรับไม่เกินห้าพันบาท และครั้งที่ ๒ ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท...

๒. อัตราค่าปรับตามมาตรา ๕๐ ให้แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ คือกลุ่มบุคคลตามมาตรา ๓๑ (๑) และ (๔) ให้กำหนดอัตราค่าปรับไว้เป็น ๕ ขั้น คือ ครั้งที่ ๑ ปรับไม่เกินสี่พันบาท ครั้งที่ ๒ ปรับไม่เกินแปดพันบาท ครั้งที่ ๓ ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท ครั้งที่ ๔ ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นหกพันบาท และครั้งที่ ๕ ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท กลุ่มที่ ๒ คือกลุ่มบุคคลตามมาตรา ๓๑ (๒) และ (๓) ให้กำหนดอัตราค่าปรับไว้เป็น ๓ ขั้น คือ ครั้งที่ ๑ ปรับไม่เกินหกพันบาท ครั้งที่ ๒ ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท ครั้งที่ ๓ ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

๓. ประเด็นเรื่องการนับครั้งของการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๑ มอบฝ่ายเลขานุการพิจารณาผลกระทบและข้อดีข้อเสียระหว่างการนับครั้งแบบรายคนและแบบรายโรคเปรียบเทียบกัน

๔. อัตราค่าปรับตามมาตรา ๕๑ ให้กำหนดเป็นขั้นเดียว โดยให้ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท เนื่องจากเป็นกรณีที่สำคัญและมีผลต่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อการป้องกันควบคุมการแพร่ของโรค

ผู้สรุปรายงานประชุม นายประจักษ์ ศรีประจันต์

นายพิเชษฐ ถิ่นทับไทย

นางสาวจินตนา บุตรชน

ผู้ตรวจรายงานการประชุม นางสาวสุทธินีย์ มโนสมุทร